

167. Lad dadle Kvinderne, hvo vil.

(Af „Fruentimmerhaderen.“)

Della Maria.

Allegretto.

mf

1. Lad dad-le Kvinder-ne, hvo vil! For-u-den dem vi in-tet va-re,

jeg vil, saa længe jeg er til, dem al-tid elske og for-sva- - -

poco rit.

re. Hvo var fra Hjertets første Slag vor Barndoms æm-me-ste Ven-

mf a tempo

in-de! Hvo trøster os til sidste Dag? Det gør den hulde Kvin-de!

2. Hvo læ'er os hvile paa sin Arm,
naar vi i Barndomsaldren sove?
Hvo bar os under kærlig Barm?
Hvo vilde Livet for os vove?
Hvem skyldte vi det favre Lys?
Hvo staar som Moder for vort Minde?
Hvo gav os Æmheds første Kys?
Den vennehulde Kvinde.

3. Min salig Kone, tror jeg vist,
sin Lige har blandt Koner ikke;
blandt os var aldrig Kiv og Tvist,
undtagen naar jeg vilde drikke,
i Stykker hun min Flaske slog
og spildte Vinen, som var inde, —
til Straf derfor Vorherre tog
den gode salig Kvinde.

N. F. Bruun.